

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **E. S.**, zastoupeného JUDr. Janem Havlem, advokátem se sídlem v Kralupech nad Vltavou, Přemyslova 457, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2004, č. j. 9 Az 208/2003 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 8. 8. 2003, č. j. OAM-1217/LE-13-C10-2002, byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl městský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti namítal stěžovatel stížní důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že rozsudek městského soudu je ve vztahu k odůvodnění závěru o neexistenci překážky vycestování nepřezkoumatelný, když zpráva Ministerstva zahraničních věcí není věrohodným důkazem o tom, že trestní zákoník

Moldavské republiky nepostihuje trestem povinnost zaplatit částku za vyhoštění. Správní orgán měl zjistit obsah cizího právního předpisu a tímto právním předpisem po jeho přeložení do češtiny provést důkaz. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, jak rozhodnutí správního orgánu, tak i soudu, bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Zdůraznil, že stěžovatel v České republice od března roku 2001 nelegálně pracoval a žil a o azyl požádal z důvodu legalizace pobytu, až když mu hrozilo správní vyhoštění. Navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 25. 10. 2002 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 17. 3. 2003 byl se stěžovatelem veden, v moldavském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že je v České republice ilegálně a bojí se, že ho vyhostí do Moldavska, kde má problémy s policií a ekonomické problémy. V případě návratu do Moldavska se obává toho, že bude obviněn z trestných činů, kterých se ve skutečnosti nedopustil, a ekonomických problémů.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř.s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel uvedl jako právní důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že není zřejmé, proč rozhodující orgán, tedy soud, rozhodl tak, jak rozhodl. Tak je tomu tehdy, jestliže rozhodnutí neobsahuje odůvodnění nebo je toto odůvodnění nesrozumitelné. Další z důvodů, pro který je možno podat kasační stížnost, je nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Význam tohoto ustanovení je nutno posuzovat podle toho, zda se rozhodnutí soudu prvního stupně opírá či neopírá o důvody, které umožňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Jiná vada v řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, spočívá např. v neúplném či nedostatečném znaleckém posudku.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že takovouto vadu v řízení před městským soudem neshledal. Jeho rozhodnutí je řádně odůvodněno, obsahuje odkazy na zákonná ustanovení a jsou z něj jasně patrné úvahy, kterými byl soud v průběhu řízení veden, a na základě jakých relevantních skutečností rozhodl. Městský soud v žádném případě nepochybil, když se zcela obecnými odkazy stěžovatele na zákonná ustanovení správního řádu a zákona o azylu, uvedenými bez konkrétních specifikací údajného porušení předpisu, zabýval tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. V žádném případě není povinností, ale ani právem, soudu vyhledávat stížní body za žalobce či stěžovatele a určovat takovým způsobem rozsah

přezkumné pravomoci soudu. S ohledem na okolnost, že ve správním soudnictví je přezkoumávána pouze zákonnost, je určení rozsahu přezkoumání rozhodnutí zcela v dispozici navrhovatele, tedy stěžovatele. Stěžovatel ve své žalobě vůbec netvrdil, z jakých důvodů správní orgán pochybil, když rozhodl neudělit mu překážku vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu. Proto veškeré důvody, které uvádí v kasační stížnosti, jsou novými skutečnostmi, ke kterým Nejvyšší správní soud s ohledem na dikci ust. § 109 odst. 4 s. ř .s. nepřihlédl. Proto Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v intencích ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., když konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud uzavírá, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem i městským soudem, na jehož odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Ze všech shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu